

Massa volk voor een paard

Vorige zondag waren er wel 86.000 mensen in Dendermonde. Dat is zowat evenveel als op Rock Werchter. Allemaal kwamen ze kijken naar een zeer bijzonder houten paard: het Ros Beiaard.

Het verhaal van het Ros Beiaard is een sage. Dat is een volksverhaal dat mondeling doorverteld werd. Het is gebaseerd op een echte gebeurtenis uit het verleden. Het verhaal van het Ros Beiaard speelt zich af in de tijd van Karel De Grote (747-814). In de sage staan de Vier Heemskinderen centraal. Het zijn de zonen van Aymon, de heer van Dendermonde. Die had ruzie met Karel De Grote. Het Ros Beiaard was een paard dat door iedereen gevreesd werd. Enkel de jongste zoon van Aymon kon het paard temmen. De twee werden onafscheidelijk. Tot vader Aymon in handen van Karel De Grote viel. Om hem vrij te krijgen werd

het paard uitgeleverd. Het dier werd verdronken in de Dender.

Om de tien jaar

Sinds 1461 is Dendermonde in het bezit van een heel groot houten paard. Van de 15de tot de 20ste eeuw waren er af en toe optochten, waarin het paard meegevoerd werd. In 1990 werd hier een tienjaarlijkse traditie van gemaakt. Het paard van wel vijf meter hoog wordt nu elke tien jaar van stal gehaald. Het trekt door de straten van de stad met vier kinderen op zijn rug. Dat moeten vier broers zijn, die elkaar opvolgen, zonder zus ertussen. Ze moeten geboren zijn in Dendermonde en er al heel hun leven wonen.

Spectaculaire stoet

Dit jaar viel de eer te beurt aan Maarten, Wout, Stan en Lander Cassiman. Zij zaten meer dan zes uren in spreidstand op het paard. Daarvoor hadden ze maandenlang geoefend. Met de hulp van ploegen van telkens 12 dragers legden ze bijna 5 kilometer af. Het Ros werd voorafgegaan door een stoet met 27 praalwagens en 2000 figuranten. Ook paarden, ganzen, schapen, ossen, ezels, honden ... liepen mee.

Foto ANP - Belga - Nicolas Maeterlinck

>>> Een massa volk zakte af naar Dendermonde om het Ros Beiaard met de Vier Heemskinderen te zien.

Emoties

Bij de toeschouwers vielen heel wat tranen. Dat heeft te maken met het feit dat de stoet maar om de tien jaar plaatsvindt. (Deze keer was het door corona zelfs twaalf jaar geleden.) Er werd gedacht aan de mensen die er vorige keer wel nog waren en nu niet meer. En veel oudere toeschouwers beseften dat dit voor hen misschien de laatste keer was.

Foto Ad Mesters - Wikipedia